

PÅ RIKTIGT ÄR OCKSÅ PÅ LÅTSAS

Nu behöver du inte längre skämmas för att du älskar hårfläktar, nödrim och ukrainska foliefjollar.

Av **Kalle Dixelius**

Kultur- och nöjesreporter på *TT Spektra*

ÅRET VAR 1998. Jag var nybliven musikkribent på stora, fina *DN* och fick uppdraget att bevaka den svenska Melodifestivalen. Jag höll på att dö av skämmighet. Jag vågade knappt berätta det för mina poloklädda vänner, som spenderade dag och natt med att fundera ut exakt varför de inte fick samma kickar av bob hund längre. Jag försökte skämta bort saken, både privat och i spalterna.

I dag skriver vi 2007 och läget är ett helt annat. Melodifestivalens enda deltävling har blivit fem. Hela Sverige dansar och ler varje lördag i fem veckor på västkusten. Ett etablerat band som The Ark representerade Sverige och i England funderade självaste Morrissey på att vara med. Jag har som nöjesreporter – både för *DN* och för min nuvarande arbetsgivare *TT* – bevakat evenemanget ingående i flera år. Intresset från läsare och redaktioner har vuxit exponentiellt för varje år.

Det tycks som om den där skammen har försvunnit. Ingen slänger väl längre ur sig ”Det går ju egentligen inte att tävla i musik”. Ibland poserar vissa med ett ointresse. Men oftast går

det väldigt lätt att slå hål på: efter tre öl vet de ändå hur Sebastians låt gick.

Men skammen finns kvar. Gå in med ett endoskop i själen hos vilken före detta popnörd som helst och du hittar en gnutta skam: för tolv år sedan stod jag längst fram när PJ Harvey lirade och nu sitter jag här och blir genuint upprörd över att Ukraina skickar en *drag queen* i aluminiumfolie.

Ett slags upprördhet över att ha blivit lurad. För egentligen – egentligen – är det ju inte bra musik. Bra musik kommer ju från själen, från någons inre. Inte från Thomas G:s sons studio. Bra musik ska vara autentisk.

I boken *Faking it* (Norton, 2007) försöker författarna Hugh Barker och Yuval Taylor gå till botten med detta krav på autenticitet inom populärmusiken. Det har alltid funnits. När bluesångaren Leadbelly lanserades på 1930-talet i USA, var det just hans autenticitet som var hans USP. Han hade suttit i fängelse, han var den råa ”negermusikens” mest autentiske representant. Han var nere med gatan. Han var vild, farlig och exotisk.

Men det var mestadels en fejk. I själva verket var Leadbelly djupt ångerfull över de brott han begått. En vänlig och kuvad man, som satt helt i händerna på sin rätt skrupellöse manager.

I en av de sista livespelningarna med Nirvana valde Kurt Cobain att tolka en av Leadbellys låtar: ”Where did you sleep last night?”. Cobains argument: för att Leadbelly var äkta. Ärlig. Han gjorde musik från själen, han var autentisk.

Autenticitet har genom hela populärmusikens historia varit extremt viktigt, konstaterar författarna. Titta bara på ramskrivet när det visade sig att duon Milli Vanilli inte hade sjungit själva. Eller med vilket förakt min föräldrageneration nämner The Monkees.

MEN AUTENTICITETEN ÄR oftast, nej, förlåt, alltid en bluff i någon bemärkelse: Elvis hjärta var inte brustet när han sjöng ”Heartbreak hotel”. Punken orkestrerades av managern Malcolm McLaren. Johnny Cash satt aldrig fängslad, bara häk-

AIKU

POLITIK

Det som rör staten
Rör inte Arne, 56
Trodde han

MODERNE

tad, och aldrig mer än en natt. Inte ens när olika världsmusikfestivaler gräver fram den mest obskyra folkspillras mest ursprungliga musik är den helt och hållet genuin: de har övat och finlipat, de kanske till och med helst lyssnar på *Mix Megapol* när de tar av sig penisfodralet och tar igen sig på hotellrummet efter spelningen.

Den riktiga autenticiteten är en utopi som man bara kan sträva mot, aldrig uppnå. Men nästan alla är överens om att äkta är bra. Antingen äkta som i ”direkt från själen”, eller äkta som i ”direkt från gatan/landsbygden/Västafrika”: personlig autenticitet eller kulturell autenticitet.

”De kanske till och med helst lyssnar på *Mix Megapol* när de tar av sig penisfodralet och tar igen sig på hotellrummet efter spelningen.”

DET ÄR HÄR slagern kommer in i bilden.

Schlager är själva antitesen till autenticitet. Schlager har aldrig ens försökt vara autentisk – och just det är dess största tillgång. Den är ett parallellt universum, där helt andra estetiska koder gäller. En glittrig, fjollig, konstig bubbla.

När en hel nation stod samlad i – som Christer Björkman uttryckte det – ett nationellt trauma efter att The Ark kommit på 18:e plats, var många förvånade. De var ju ett riktigt band. Hur kunde de andra länderna inte förstå det?

Tydligare blir det inte: The Ark misslyckades just därför att de är ett riktigt band. De, och vi, trodde att autenticitet var en tillgång. Det var precis tvärtom.

Eurovision Song Contest är kanske den enda sfären i västvärlden där autenticitet är en nackdel. Hur kan man inte älska det? ∞